

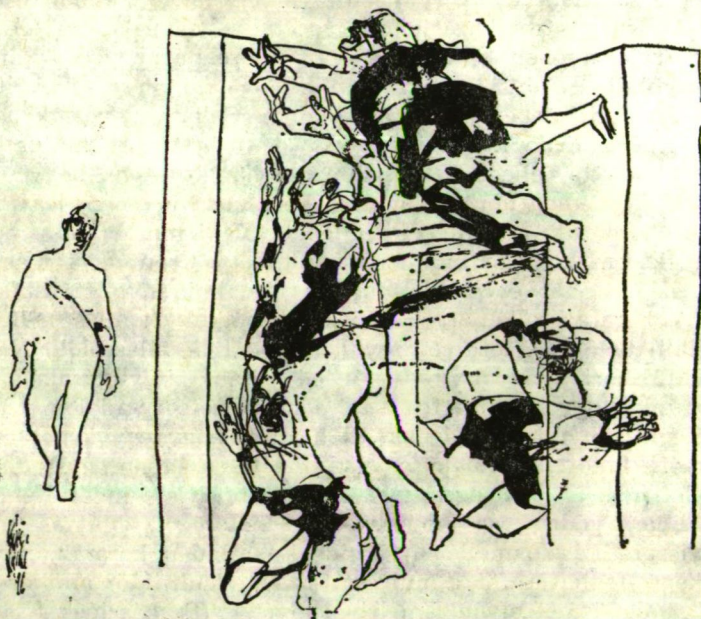
semmiből lett valami. Az ember nem élhet elvonatkozottan, közösségbe tartozik, ítéleteire ennek meghatározottsága is hat. László, Pista azonban egyre emeltebb hangon kardoskodik a megismerhetetlenség mellett. Később ugyan a művészet valóságát elismerik.

Latoréknál még sokáig folyik a vita. Látszik rajtuk, hogy ők edzettek az ilyen összecsapásokban. Én nem bírom az iramot. Végül is döntetlen marad a játszma, azzal a kölcsönös meggyőződéssel, hogy a másiknak nincs igaza.

Ismét Matyiéknál vacsorázom. Korán próbálunk lefeküdni, mert hajnali 4-kor megy a vonatom.

*

Matyi lekísér az állomásra. Olyan a hold, mint Weöres versében, melyben a „mennyei vadra” hiába vadászó hajnali felhő-lányok „lassan a hegyre hanyatló hold poharába zokognak”.

KÉRI LÁSZLÓ: SÉTA